

Niprul curge pe o nouă albă

Construcții hidrocentrale de la Kahovka au început de mult pregătirea în vederea închiderii cursului Niprului. De aproape doi ani, pe malul drept ursele neobosite motoarele excavatoarelor, buldozerelor și scropelilor. În același timp, echipajele hidromonitoarelor înălțau barajele pentru așezarea conductelor, aruncau de pe malul drept pământul în corpul stăvilului albiel. Dimineața și seara se auzau buburiturile exploziilor. În malul stîncos se săpau cariere, pregătindu-se piatra pentru baza digului.

Către începutul lunii iulie au fost terminate principalele lucrări de pregătire. La mijlocul fluviului, între blocurile de piatră rămăse un interval de 230 metri lungime și 17 metri lățime. În numai cinci zile, montorii au construit peste acest interval un pod plutitor provizoriu. Pe el a început să circule un adevărat șuvoi de autocamioane basculante de 5 tone, care aruncau în apă blocuri de piatră. Hidromonitoarele trimiteau, prin cele patru linii de conducte instalate pe pod și în apropierea lui, noroi lichid.

Pentru închiderea albiei Niprului erau planificate 10-12 zile. Dar constructorii au hotărât să scurteze acest termen. Industria grea sovietică l-a înzestrat pe constructorii cu tehnici puternice în zilele hotărâtoare, când se închidea cursul fluviului, lucrul în fiecare schimb 50 autocamioane basculante construite la Minsk, excavatoare trimise de Ural și Voronej, vapoare și șalupe, remorche, buldozere și alte mașini. Echipajele hidromonitoarelor trimiteau prin conducte mii de metri cubi de noroi lichid cu o forță care ținea piept cursului furios al fluviului. Folosirea complexă a tehnicii la închiderea albiei fluviului a dus la scurtarea termenului planificat. Operația a fost executată nu în 10-12 zile, ci în 2 zile și 2 nopți.

48 de ore a durat lupta încordată cu elementele naturii. Pe măsură ce în albie se turna tot mai mult pământ stîncos, se aruncau blocuri uriașe de beton și se răsturna nisip, Niprul clocețea cu forță crescînd. Puterea lui părea de neînving. Torentul de apă își găsea ieșirea printre pietre. În noaptea de 7 iulie, Niprul a fost foarte agitat. Se formase o cascadă de 80 centimetri între biefel amonte și biefel aval. În acest timp, urfului motoarelor și urletului rîului înfuriat erau acoperite de strigăte oamenilor. Podul plutitor se legăna, se cutremura, scrijia, iar cablurile groase, cu care era legat, vibrau ca strunele. Constructorii au accelerat munca și cînd peretele de piatră din albie s-a ridicat cu 1,5-2 metri deasupra nivelului apei, Niprul s-a liniștit și s-a supus voinței oamenilor. Începînd din acest moment, el curge pe o albă nouă.

Energia atomică în sprijinul petrolștilor

Pe peninsula Așerson, de pe tîrmul Caspice, sînt multe sonde părăsite, din care unele ar mai putea intra din nou în exploatare. Dar cum să se descopere bogățiile ascunse în adîncuri?

Pînă acum, straturile petrolifere și adîncimea zăcămintelor se cercetau cu ajutorul carotajului electric. Totuși, acest procedeu nu s-a dovedit a fi foarte eficient. Acum, s-a recurs la procedee noi, bazate pe curcieri fizice atomice.

Un aparat prelung coboară înec în puț. În interiorul lui, se află aparate care captează razele „gamma” pe care le emite orice rocă. Urmărindu-se intensitatea radiațiilor, se poate afla calitatea rocii pe lîngă care trece obuzul la un moment dat.

Indicațiile aparatelor care captează raze „gamma” se transformă în semnale electrice, care sînt amplificate și transmise prin cablu, la suprafața pămîntului, unor aparate de înregistrare. Aici, ele dirijează o rază fină de lumină în fața căreia se mișcă o peliculă. După dezvoltarea peliculei, apare pe ea o curbă întortocheată. Descifrînd-o, specialistul determină profilul geologic al puțului.

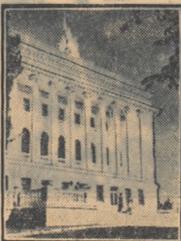
Însă nici „gamma-carotajul” nu poate da unor tablou exact, nu poate răspunde precis la întrebarea dacă în orizontul dat există petrol. În asemenea cazuri, se face operația numită „gamma-carotaj cu neutroni”. În obuzul care se coboară în puț, se pune un aparat care iradiază neutroni. Sub acțiunea acestora, se intensifică radiațiile „gamma” ale rocilor. Aceste radiații sînt percepute, ca și la procedeu anterior, de niște aparate și sînt înregistrate pe peliculă. Astfel, se poate cunoaște nu numai caracterul stratului, ci și capacitatea lui.

Uneori, tubul din puț se avariază. Dar cum să aflî, vînd să faci reparații capitale, care sector anume al coloanei este distrus și la ce adîncime? Pînă în ultimul timp, nu se rezolva ușor această problemă. Acum, lucrurile s-au simplificat. Înainte de reparație, puțul este umplut cu apă în care s-a dizolvat o substanță radioactivă. În locurile unde coloana este distrusă, apa pătrunde în strat. Substanțele radioactive sporesc intensitatea radiațiilor „gamma” ale stratului. Astfel, „obuzul” introdus în puț constată ușor locul avariei.

Energia atomică îi ajută pe petrolștii să descopere tainele adîncurilor, să le cucerească bogățiile.

Un oraș-grădină

Recent, orașul Marganet, din regiunea Dnepropetrovsk și-a sărbătorit cea de-a 15 aniversare. Cu 15 ani în urmă, cînd mica așezare de mineri a devenit oraș, minerii și familiile lor au sărbătorit acest eveniment plantînd pe străzile lui o mulțime de copaci. În prezent, orașul Marganet poate fi numit oraș-grădină.

În acești ani, numărul populației a crescut de trei ori. Numai în anii de după război, au fost dați în folosință 60.000 de metri pătrați de suprafață de locuit. Cu ajutorul statului, 1.000 mineri și-au construit case individuale.

Minerii își petrec de obicei orele libere în palatul de cultură, în cluburi și biblioteci. În corînd, își va deschide porțile o școală medie tehnică. Pentru copii va fi creată o tabără de pionieri în regiunea mării Kahovka.

Orașul minerilor se dezvoltă necontenit și se înfrumusețează pe zi ce trece.

Vînătorul subacvatic

Apa Niprului e liniștită și netedă ca oglinda; doar pe alocuri, se rotesc valuri mărunte, trezite de joaca peștilor.

Deodată, de sub apă, se ivește un obiect sferic cu două coarne. De departe, aduce cu o mină plutitoare.

De o parte și de alta a sferei cu coarne, apar două miini. Ele vîntesc alene. Iată apoi că pe uscat apare un om în costum de baie. Pe cap, poartă o mască de cauciuc cu un fel de coarne și cu o ferestruică prin care se văd ochii șgălnici ai unui tînăr sportiv. La picioare, el are niște „înolțoare” mari din cauciuc compact, wimilor de asemănătoare cu labele din spate ale broaștei. Miimile îi sînt vîrîte în niște mînăși scurte de cauciuc cu pieilă între degete.

„Dihania” ieșită din apă ține în miini un tub de aluminiu, lung cam de un metru, care are un miner ca patul pistolului. După un minut, omul se aruncă din nou în apă, înoată, se arată la suprafață, apoi dispare din nou în adînc.

După vreo cîndsprezece minute, el iese iarăși la mal, aducînd în mină o plătică mare, înfipă într-un harpon de oțel.

„Află pe urmă că tînărul acesta cîndva experimentează pe Nipru un nou instrument pentru pescuit subacvatic, numit „armă de pescuit”.

O fabrică din Kiev a produs cîteva arme de acest fel. Cu ele, se pot vîna pești mari din riuri și din mare.

Arma se compune dintr-un tub de aluminiu avînd la un capăt un pat de pistol cu mecanism de declanșare, iar la celălalt capăt, un cap-director de care sînt fixate niște snururi de cauciuc care amîncă săgeata de oțel — harponul. Săgeata trimisă din armă se înfige în pește, pe care apoi vînătorul îl poate trage spre sine cu ajutorul unei frînghioare de care este legată săgeata.

Sportivul care folosește arma de pescuit poartă o mască de scufandru, prevăzută cu niște clapete-antene, care au plutitoare speciale ce asigură accesul aerului în mască. Dacă e nevoie ca mîșcările să stea mai multă vreme sub apă, pîndind peștele, mîșcările se poate atașa un balonaș cu oxigen.

Costumul acesta de pescuit mai cuprinde și „înolțoarele”, care se fixează la picioare cu curele de cauciuc, precum și mînășile cu pieilă între degete, ce aduc cu labele de gîscă. Acest echipament dă sportivului posibilitatea ca, după oarecare antrenament, să se poată mișca în voie sub apă și să înoate cu o luteală neobișnuită.

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

VEAC-NOU

Organ al Consiliului General A.R.U.S.

ANUL XI Nr. 28

VINERI 15 IULIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Intr-un colhoz, în timpul secerișului

Am avut deosebita fericire de a fi trimis la studii în Uniunea Sovietică. În anul 1948, am devenit student la Institutul agronomic din Leningrad. Profesorii veselii ne-au dat prețioase îndrumări la studii.

Neuitate îmi vor rămîne înțînirile cu oamenii agriculturii sovietice, cu prileul practicii în producție la care, am fost trimis noi, studenții. Îmi amintesc îndeosebi de cele câteva luni de practică petrecute în colhozul „Stalin” din raionul Krasnoarmeisk, ținutul Krasnodar. Fîind student la facultatea de protecția plantelor, aveam, bine înțeles, sarcini în legătură cu acțiunea de combatere a dăunătorilor. Aceste sarcini mă obligau să cunosc îndeaproape toate celelalte lucrări agricole.

Faptul că am vizitat unele unități socialiste din ținutul Krasnodar mă ajută să-mi imaginez aspectul uriașelor întinderi de pămînturi care se desțeleneșc în Kazahstan și Altai. În raionul Krasnoarmeisk din ținutul Krasnodar, sînt 7 colhozuri mari, fiecare cu peste 10.000 ha de teren arabil. Pe aceste mari întinderi, colhoznicii cultivă grîu de toamnă și de primăvară, orz, floarea soarelui, bumbac, soia, ricin, tutun, sfeclă de zahăr, kenaf și, cum aflăm din ziarle sovietice, acum extind mult prețioasa cultură agricolă care e porumbul. Colhoznicii dau toată atenția creșterii vitei și sporirii productivității lor. Colhozurile au, apoi, mari livezi cu tot soiul de fructe și grădini de zarzavaturi luate după cele mai noi cerințe ale agrotehnicilor. Fructele timpurii și legumele trifundale se transportă de aici cu avionul în orașele din nord și aduc mari venituri colhozurilor.

Colhoznicii au o vastă experiență și obțin frumoase rezultate în cultivarea grîului de toamnă. Recoltele obținute la această cultură întrec cu mult recoltele mediilor ale țării capitaliste. Colhozul „Stalin”, de exemplu, încă în 1952 a obținut o recoltă medie de grîu de toamnă de 2½ tone la hectar. Presedintele colhozului, Nikolai Alexeievici Vinogradov, un om cu o vastă experiență, era pe acea vreme candidat în științe agronomice. Colhozul era mult ajutat de agronomul șef Iliia Nikolaevici Gonciarenko. Toți cei 7 brigadierii ai colhozului erau absolvenți ai școlilor medii tehnice de agricultură. În ce privește gradul de mecanizare a lucrărilor este destul să arăt că S.M.T. din Krasnoarmeisk deservește în exclusivitate acest colhoz.

Nu pot trece cu vederea un amănunt care e de specialitate mea. În trecut, agricultorii din ținut aveau mari pagube de pe urma lăcustelor și a pîșnițelor de cereale, care uneori nimicau semănăturile aproape în întregime.

— Pe atunci — îmi povestește I. N. Gonciarenko — din grămadă mare de boabe treierate, peste noapte rămîneau

ION STERN
inginer agronom

doar câteva sute de kilograme. Pîșnițele cerealelor, le strîngeai cu găleata și cu sacul. Stoluri negre de lăcuste care întineau cerul veneau din niște mîștări apropiate. Astăzi, mîștările sînt asanate și cultivate cu orez iar împolvirile dăunătorilor, colhozul are la dispoziție avioane și aparate de prafuri moderne. Numai pentru raionul Krasnoarmeisk erau repartizate 7 avioane care lucrau la combaterea dăunătorilor. Avioanele, de altfel, se întrebunțează și la plivitul chimic al buruienilor din lanuri.

Cu multă plăcere mă uitam la bogăția colhozului și a colhoznicilor — la întinsele culturi de cereale, care ocupau trupuri de cîte 300—500 de hectare de teren bine organizat, repartizat în asolamente, întocmai așa cum învățăm noi la institut.

Recoltarea grîului a fost pentru mine o demonstrație a voinței și priceperii colhoznicilor și a tehnicii înalte pe care le-a pus-o statul la îndemîna. Colhozul a primit pentru seceriș 10 combine. Toate procesele de lucru de la cele 5 arii au fost mecanizate și electrificate. Motoarele mînuiau vînturătoarele, trioarele, selecționarele, benzile rulantă, elevatoarele pentru încălzirea camioanelor. Alături de cele 8 autocamioane proprii, cu un tonaj total de 24.000 kg., colhozul a mai primit în ajutor, pentru transportarea grîului la baza de recepție, 10 autocamioane basculante de la o fabrică din Novorossisk. Vania Markelov și alți comsomoliști au instalat la fiecare arie posturi de radio-emisie și posturi „Uroaj” care, alături de celelalte posturi, similare de la cabanele de cîmp ale brigăzilor, țineau legătura cu dispecerul S.M.T.-ului.

Combinerii au montat la mașinile lor cîte un dispozitiv pentru a doua curățire a semințelor în combina, ceea ce asigură transportul direct al grîului de la combină la baza de recepție. Ei au montat un dispozitiv pentru ridicarea plantelor culcate de grindină. Drumurile au fost reparate, hambarele colhozului au fost desinfectate, gata a primi noua recoltă.

„Și au pornit combinele pe cîmp, au pornit mașinile de la arii, au pornit autocamioanele să care grîul de aur. Demn de remarcă este faptul că colhoznicii și mecanizatorii erau — ca să spunem așa — cu ochii la recolta actuală și cu gîndul la recolta viitoare. Lucrările de strîngere a grîului, care încheiau un ciclu agricol, deschideau în același timp ciclul agricol următor. Combinatele aveau atașate dispozitive pentru strîngerea paielei, astfel ca terenul să poată fi arat, precum și desmîșcitate cu discuri, care puneau, la strîngerea recoltei actuale, prima piatră de temelie a recoltei bogate din anul următor.

În același ritm cu lucrările de recol-

tare, se desfășura în colhoz altă acțiune importantă, a cărei bună îndeplinire e considerată de către colhoznicii drept sarcină de cinste: este vorba de predarea coilei de grîu convenită statului. Autocamionul din prima coloană de mașini care ducea grîu la baza de recepție purta inscripția: „Pervii hleb gosudarstvu” (Prima piine o dăm statului). Colhoznicii porniseră întrecerea pentru a da statului cît mai repede grîu de cea mai bună calitate.

„Cum să nu dăm noi statului primele grînel — îmi spunea un paznic bătrîn de la arii brigăzii de cîmp nr. 1. Doar statul nostru drag a făcut lumină în satul nostru. Fără orînduirea sovietică, fără mașinile și stîlînă înaintată, cu care ne ajută statul, noi, robii de altădată și atamanilor cazaci, am fi și astăzi tot robi, de altădată, azi mă respectă toți. Fiul meu e agronom, candidat în științe agronomice și colaborator al Institutului agronomic din Voronej. Mă cheamă la el, dar cum să ne despărțim, eu și baba mea, de colhozul nostru!”

Asi putea să dau foarte multe date și cifre care arată bunăstarea membrilor colhozului „Stalin”. Îmi pare însă mai semnificativ un fapt, care nu este izolat. După recoltarea grîului, se distribuiau avansuri în grîu în contul zilelor-muncă. Am aflat cu surprindere că foarte puțini colhoznicii doreau să ia atunci grînelo convenite, ei preferînd să le ia la sfîrșitul anului, sau chiar să le ia locul lor banii. În privința aceasta, gîzda mea Maria Mitrofanovna, văduva unui partizan roșu din 1917, mi-a spus:

— De ce să luăm avansul? Doar mai avem bucate din anul trecut! Vom lua la toamnă cît ne trebuie pentru gospodărie, iar pentru restul cerealelor prefer să iau bani și să nu mă mai duc eu la piață să le vînd. Iar cu banii primiți ne putem cumpăra ce ne trebuie.

La sfîrșitul recoltării grîului s-a ținut în colhoz tradiționala sărbătoare a recoltei. Au participat la ea toți colhoznicii, bătrîni și tineri. Erau aici și colhoznicii din satele vecine. După eroismul muncii dovedit de colhoznicii cu prilejul bătăliei pentru recoltă, acum am avut prilejul să văd bucuria vieții lor libere, socialiste. M-am bucurat alături de colhoznicii pentru succesele lor. L-am înțînîț aici pe presedintele colhozului din satul vecin, Trofim Savelici Ivașcenko, membru de partid de 35 de ani, fost comisar în Armată Roșie, cel mai stimat om din raion. El mi-a povestit că a vizitat țara noastră cu un an în urmă, împreună cu o delegație de colhoznicii, că s-a împrietenit cu cîțiva țărani de-ai noștri de pe Bărăgan. „Salutăți din partea colhoznicilor, din partea mea, spune-le ce ai văzut la noi; îi ațărîi de ei!”

După sebarbe, sfîrșindu-se perioada de practică, am pornit spre țară ducînd cu mine amintiri de neuitat despre munca și viața colhoznicilor.

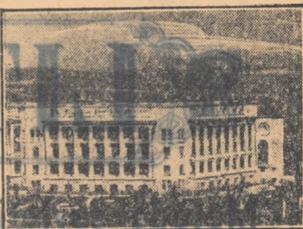
La MOSCOVA de Ziua unională a sportivilor

ELENA LEUSTEAN
maestră a sportului
din R.P.R.

În discuțiile pe care le-am purtat cu sportivii și antrenorii, cu simplici spectatori și cu ziaristi, vizitînd diferitele stadioane și săli de antrenament și concurs, mi-am dat seama că în Uniunea Sovietică cultura fizică și sportul au atins culmi pe care nici nu le-aș fi putut înțînîț. Milioane de oameni sovietici din orașe și sate se ocupă regulat cu practicarea sportului. Grija părintească a statului sovietic față de dezvoltarea mișcării de cultură fizică este oglîndită în întîrîre continuă a bazei materiale,

Oaspeții Kislovodskului

Dacă urci spre grupul „ciudat” de stînci „Krasnie I serie Krimii”, sînt și mai sus, spre „Hraiv vadaha”, în fața ochilor se deschide perspectiva plîmboasă a stațiunii climatice Kislovodsk în toată măreția ei, cu minunatele ei palate, bulevarde, parcuri îmbrăcate într-o bogată haină de sărbătoare.

Unul din sanatoriile din Kislovodsk

Un adevărat ocean de verdețuri! Frînzele castanilor, ale stejarilor și teilor se resfrîră în toate părțile. Întrețineșc lilacul, iar frunzele salcîmilor sfîrdălii tremură la cea mai slabă adiere a vîntului. Colectivul înfîprierilor Kurzeleinstroi a depus multe eforturi pentru ca celebra stațiune climatică să devină și mai frumoasă, și mai strălucitoare.

Pe aliele stațiunii au fost plantate aproximativ 700.000 de flori. Scuarul „Bakunin” a fost reamenajat. O mulțime de copaci tineri au fost plantați pe malul lacului de la Kislovodsk; un vas uriaș și straturi de cele mai variate flori împodobesc bulevardul „Stalin”.

În vederea sezonului de vară, multe sanatorii au terminat lucrările de reconstrucție, reparație și amenajare a clădirilor.

În centrul orașului, pe malul râului Berezoavka, se înalță o nouă clădire cu două etaje — sanatoriul colhoznic. El a fost construit de colhozul „Stalin” din raionul Novo-Alexandrovsk, ținutul Stavropol. Colhozul a cheltuit fonduri mari pentru amenajarea sanatoriului. Fabricile de mobilit din țările baltice au furnizat mobilit de cea mai bună calitate. S-au cumpărat lustre frumoase, covoare, catifea pentru draperii.

Anul trecut, din sanatoriile din Kislovodsk au urmat tratamentul medical 140.000 de oameni. Afară de aceștia au venit pe cont propriu 120.000 de oameni ai muncii, împreună cu familiile lor. Mulți au venit cu mașini proprii. Vizitatorii se bucură de cea mai bună îngrijire. În așa zisul „Castel” situat în împrejurimile Kislovodskului, a fost amenajată o pensiuie cu mai multe camere confortabile. O altă pensiuie prevăzută cu un garaj pentru mașini, cu odăi pentru păstrarea bagajelor, se construiește în apropierea lacului Kislovodsk.

Pe malul acestui lac creat în 1953, numărul cabinelor de baie a crescut simțitor, plaja de asemenea se extînde. În imediata apropiere a stațiilor de ambarcațiune se înalță tribune pentru spectatori. În oraș pulsează o intensă viață culturală. În prezent, la Kislovodsk se află în turneu teatrul din Stavropol. Tot acolo vor reprezenta teatrul „Ermolova” din Moscova, orchestra simfonică a filarmonicii de stat din Moscova, corul popular din Ural și alte colective cunoscute în toată țara.

Un restaurant vestit

Rakitnoe e un sat mare, centrul raionului agricol din regiunea Kiev. Acest raion este renumit nu numai prin recoltarea sa bogată de cereale, prin minunata sfeclă de zahăr care se cultică acolo, prin fabrica de ulei, ci și prin ceainăria sa, care a participat la Expoziția agricolă unională.

Bineînțeles că ea n-a devenit atît de cunoscută și de apreciată doar datorită ceaiului. Acolo lucrează bucătarii pricepuți. Douăzeci de mîncăruri diferite și cincisprezece gustări — iată norma zilnică. Dealul, toate acestea nu se găsesc odată pentru toată ziua, ci la oarecari în seara. De aceea, mîncarea este întotdeauna proaspătă și gustoasă. Găsești acolo fripturi de gîină și curcan, diferite mîncăruri de pește, colunjași cu brînză de vacă, clătite cu marmeladă, pișcoci cu carne.

Ceainăria din Rakitnoe are o stație electrică proprie, încălzire centrală. Ea posedă, de asemenea, o mică fermă unde se cresc porci, găini, rațe etc. Ceainăria are de asemenea o secție de melzeluri. Pentru nevoile ceainăriei se construiește o seră cu o suprafață de 80 metri pătrați.

Ceainăria din Rakitnoe este vizitată zilnic de aproape 2.000 de oameni. Există consumatori cari vin acolo de peste 30 de ani. Desori, în sala spațioasă a ceainăriei, se serbează evenimente mai importante din viața locuitorilor din Rakitnoe.

Seara în ziua sîmbătă Rakitnoe este cîntărit în întinire. Fecetele ceainăriei sînt însă puternic luminate. Ospătarii de serviciu fac ordine în local, cîci a doua zi, la ora 8 dimineața, consumatorii trebuie să găsească un ceai fierbinte și parfumat.

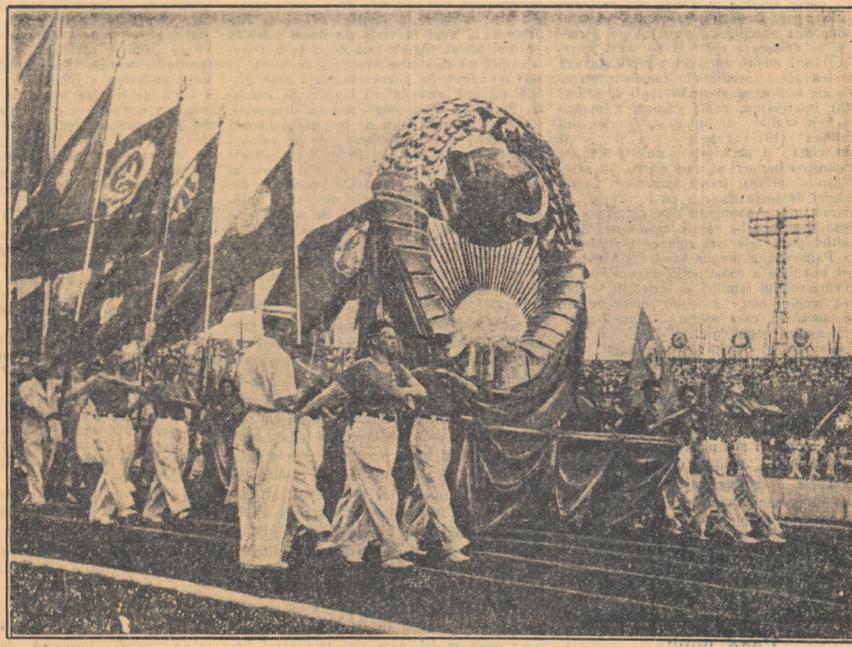
In satul lui Gogol

Pînă la Marea Revoluției Socialiste din Octombrie, în Vefkie Sorocinți, satul natal al marelui scriitor rus N. V. Gogol, n-au existat biblioteci. În prezent, în sat funcționează 17 biblioteci, înzestrate cu peste 50.000 volume.

Biblioteca clubului sătesc, de pildă, numără peste 20.000 volume. Colhozurile „Stalin” și „Gogol” dispun de asemenea de biblioteci bine înzestrate, fiecare din ele cuprinzînd în jurul a 2.000 de volume. Biblioteca școlii medii, cea de pe lîngă muzeul „N. V. Gogol”, biblioteca spitalului sătesc și a cooperativei de broderii artistice „N. Krupskiaia”, precum și bibliotecile altor instituții și organizații din sat, pun la îndemna numeroșilor cititori o bogată și variată literatură beletristică și științifică. La biblioteca muzeului „N. V. Gogol” pot fi găsite, de pildă, lucrări editate încă în timpul vieții marelui scriitor.

În urmă cu cîțiva ani, în apropierea muzeului, s-a deschis o librărie în rafturile căreia iubitorii de literatură pot găsi lucrări marxiste, ultimele noutăți în domeniul beletristicii, lucrări de specialitate în diferite ramuri, literatură pentru copii.

mijloacele pentru a se ridica sportivii care să facă cinste Uniunii Sovietice. De altfel, în ultimii cinci ani fruntașii sportului sovietic au îmbunătățit mai mult de 2300 de recorduri ale țării lor, aducînd 209 modificări în tabela recordurilor mondiale. Luînd parte la întreceri internaționale de mare importanță, șchiorul Vladimir Kuzin, atletul Iuri Lituev, Vladimir Kuț, patinatoarea Halida Scagoleva, luptătorii Gurevici, Terian, halterofili Saxonov, Udovod, canotorii, gimnaști, hocheiști și mulți alți sportivi sovietici au reușit performanțe excepționale. Și acestea, ca și milioanele de practicanți ai diferitelor sporturi, ca și demonstrațiile la care am asistat, sînt dovezi că în Uniunea Sovietică cultura fizică și sportul sînt socotite ca mijloace de educație comunistă a celor ce muncesc, de întîrîre a sănătății și de pregătire pentru muncă și apărarea patriei.

Un aspect de la parada sportivilor

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

Metode sovietice în munca Teatrului Național

VAȘILE MOLDOVAN
directorul Teatrului Național
"L. Caragiale"

În stagiunea 1954-1955 s-a continuat munca în vederea înțelegerii metodelor științifice de lucru, aplicate în teatrul sovietic, și mai ales în vederea aplicării principiilor lui Stanislavski. Până în ultimele două stagii, actorii și regizorii Teatrului Național au dobândit prin studii individuale și colective, o serie de cunoștințe cu privire la unele aspecte ale sistemului lui Stanislavski. Dar înțelegerile făcute atunci de a aplica practic aceste cunoștințe nu au dat roade vizibile. Un sprijin temeinic l-a primit Teatrul Național în cursul stagiunii 1953-1954 din partea specialiștilor sovietici, care ne-au dat un exemplu practic de felul cum aplică ei în spectacole, metoda lui Stanislavski. Spectacolul cu "Fata fără zestre", pregătit de regizorul sovietic V. V. Vasiliev, a avut o deosebită importanță în această privință, ca și sfaturile și ajutorul dat de către tov. Klucnikov la pregătirea altor spectacole.

Studiile teoretice au continuat și în stagiunea aceasta. S-au tradus o seamă de studii și articole din literatura sovietică de specialitate, care au fost discutate și comentate de către actorii noștri. Cercul de studii a fost reluat în stagiunea aceasta și s-au ținut 10 conferințe, urmate de discuții. Ceea ce este însă important de remarcat, ca un pas înainte în actuala stagiune, și faptul că regizorii și actorii noștri au început să aplice mai metodic în cursul repetițiilor învățarea ilustrului fondator al teatrului sovietic. Este adevărat că uneori se teoretizează prea mult și se aplică practic greșit unele noțiuni și principii care nu sînt încă familiare tuturor actorilor noștri.

Dar importanța problemei unei producții cu un înalt nivel artistic a determinat pe regizori să adăncască mai mult problema ridicată în fața lor, să găsească noi căi care să ducă la îndeplinirea sarcinii asumate. Găle au constatat în aplicarea, deocădată la repetiții, a liniilor generale ale metodei lui Stanislavski, și anume a aceluia care au fost mai temeinic înțeleși de către regizori și actorii în timpul acestor studii și deosebit de așezat, așa cum spune Stanislavski, și așa cum am învățat și de la consilierii sovietici, pe documentare și pe repetițiile la masă.

Aceste repetiții la masă, cum se numește în teatru prima fază de muncă, au avut un caracter mai științific și mult mai concret. Ele au urmat, în primul rând, înțelegerea conținutului de idei al textului. În acest sens, preocuparea centrală în repetițiile la masă a fost de a stabili, pe baza materialului adunat, biografiile personajelor, pentru a înțelege acțiunile lor. Metoda aceasta, care constă în a da actorului sarcina de a-și imagina biografia personajului pe care-l interpretează, este cel mai ușor de utilizat pentru reușita spectacolului. Actorul ia materialul documentar, citește o serie de cărți ce l se indică și pe baza indicațiilor pe care le găsește în acest material, compune viața personajului în amănunț. Regizorul discută cu actorul această biografie, subliniind elementele juste și corective împreună cu interpretul. S-a observat că, pe măsură ce imaginarea vieții personajului devine mai complexă, mai precisă, actorul începe să se familiarizeze atât de mult cu omul pe care-l va juca, încât simte nevoia să-l interpreteze chiar la aceste repetiții preliminare. S-au înregistrat progrese remarcabile în această privință. Foarte mult dintre actorii Teatrului Național știu astăzi, analizându-și rolul, să construiască o scenă biografică, să susțină într-o discuție cu regizorul și să-și imprime o serie de elemente ce se poate de sugestive pentru intruchiparea personajului.

O altă indicație a lui Stanislavski, care s-a aplicat în stagiunea aceasta în cursul repetițiilor, a fost aceea că, la repetiții, actorul să știe în fiecare moment ce face, cum acționează pe scenă și cu ce scop. Acest lucru se află în directă legătură cu principiul acțiunii, fără îndoială unul din cele mai importante ale metodei lui Stanislavski.

Mulți dintre actorii noștri, și chiar dintre cei buni, nu înțelegeau până acum destul de just teoria scenică. Ei credeau că a da viață personajului înseamnă a-l reprezenta pe scenă sentimentele. Această deprindere ducea, de fapt, la o insuficiență, ba uneori chiar la o falsă trăire scenică. Atunci când un actor reprezintă pe scenă sentimentele eroului său, el nu poate convinge publicul în fața lui și în fiecare moment al omul pe care-l intruchipează există realmente. Dacă actorul

se pune însă în situația personajului întruchipat, dacă el are în primul rând în vedere acțiunea scenică, dacă știe precis ce face, cu ce scop face acest lucru, atunci contopirea cu personajul este mult mai deplină, puterea emoțională a interpretării crește și imaginea scenică a personajului devine mult mai bogată. Actorii noștri se deprind, pe zi ce trece, să deosebească acțiunea fizică de cea psihică și de cea verbală.

Faptul acesta a dus puțin la repetiții, în prima fază a repetițiilor, îndată după perioada lecturilor la masă, să-și compună personajul, scenă cu scenă, mult mai precis și mai real. S-a mai căutat ca punerea în scenă să fie alcătuită treptat, în directă legătură cu progresul pe care-l face procesul de creare a personajului.

S-a căutat de asemenea ca, în decursul repetițiilor, să se păstreze cit mai mult principiile etice ale lui Stanislavski și, dintre ele, mai ales disciplina la repetiții.

Toate aceste elemente ale metodei lui Stanislavski au fost aplicate în scopul găsirii supraproblemei, adică a ideii călăuzitoare pe care a avut-o autorul.

Acestea sînt elementele principale ale metodei lui Stanislavski, aplicate, uneori cu mult mai mult, altele cu mai puțină reușită, în cursul repetițiilor la piesele "Licenții" de Treniov, "Platon Krecet" de Korneiucic, "Cei din Dangaard" de Martin Andersen Nexø, "Citadela sălărmată" de Horia Lovinescu, "Regele Lear" de Shakespeare. Desigur, ca fiecare regizor și fiecare colectiv a aplicat aceste principii într-o măsură diferită, conformă cu gradul de înțelegere a importanței problemelor. Dar elementele pe care le-am menționat au fost în general cunoscute tuturor repetițiilor. Datorită acestor metode, o serie de tineri actori, interpreți ai piesei "Licenții", au izbutit să realizeze creații individuale interesante (Elena Sereda, Mihail Bărechet, Stamat Popescu și alții), alături de actorii cu mai bogată experiență, ca Ion Manu, Jenică Constantin, Mircea Constantin.

Metoda aceasta, urmărirea și la repetițiile cu "Platon Krecet", a prilejuit o serie de creații interesante artiștilor G. Calboreanu, C. Antoniu, Geo Barton și regizoratul Soňa Chocera. Succesul îndobescii important pe care l-a obținut G. Calboreanu în interpretarea lui Berest din "Platon Krecet" se datorează în cea mai mare măsură atenției pe care regizorul Al. Finji și interpretul au acordat-o caracterului personajului, rolului și rolului înaintat pe care-l ocupă el în acțiune. De la pașii timizi, schițați la începutul repetițiilor, G. Calboreanu a ajuns să prezinte, în toată frumusețea lui, un erou înaintat al zilelor noastre, într-un chip care face cîștig de cauză.

Nu același lucru se poate spune despre Geo Barton, în rolul lui Platon Krecet în prea mare măsură de frământare interioră de momente ale personajului, de subiectiv și de piedică aflate în calea lui, interpretul a lăsat pe planul al doilea optimismul, poezia, hotărîrea lui Krecet, sărăcindu-l astfel de cele mai esențiale calități ale sale, care înving celelalte trăsături de caracter. El n-a fost în stare să înțeleagă în suficientă măsură supraproblema piesei, care este cuprinsă în replica lui Krecet: "Vom restitui generațiilor viitoare milioane de zile cu soare" — replică pe care trebuie să o poarte în el în toate împrejurările. Cu toate acestea, în activitatea lui Geo Barton, interpretarea acestui rol a deschis noi și interesante posibilități care vor trebui în mod consecvent și răbdător promovate.

Pentru piesa "Platon Krecet", actorii au studiat diferite materiale, ca articolul lui E. Poliakov: "Despre Toporkov în rolul lui Berest", articolul lui B. Rostotki "Spectacolul "Platon Krecet" de la MHA" etc.

Felul în care s-au desfășurat repetițiile la "Cei din Dangaard", potrivit acestor principii, a avut o influență importantă asupra creației atmosferei juste a spectacolului și asupra creației artistice deosebite a tovarășei Aura Buzescu, a succesorilor înregistrate de Eliza Petrichescu, Emil Bolfa, Marietta Anca

și alții în rolurile respective. În "Cei din Dangaard", Aura Buzescu a realizat o mare creație actoricească, pe măsura posibilităților ei. Acest lucru nu rezolvă însă totul într-un spectacol. Regia (Moni Gheleter) n-a insistat în primul rând asupra accentuării ciocnirilor între interesele de clasă în piesă și, deci, n-au fost îndeajuns subliniate adevăratele scopuri pentru care Doamna Bohn căută prietenia și colaborarea cu Per, personajul reprezentativ al salariaților exploatați. Ea ar dori ca Per să-și fie fiu nu pentru că el este superior lui el, un beliv incapabil să conducă ferma, ci pentru că, fără Per, ferma s-ar duce de răpa. De aici provine simpatia ei față de Per. Deci, dintr-un interes de clasă. Acest lucru, repetițiile nu l-au subliniat îndeajuns și din această pricină spectacolul dă loc la unele confuzii.

Dezbaterea și analiza acestor probleme constituie un exemplu nou, deosebit de prețios, în măsură să contribuie la prezentarea de spectacole superioare, mobilizatoare, care să devină pentru spectatori adevărate lecții de viață.

Bibliografia folosită la pregătirea acestui spectacol era alcătuită, între altele, din studiul lui Vladimir Neustroiev: "Realismul lui Martin Andersen Nexø", articolul sovietic "Scritorii danezi și lupta pentru om", postfața la volumul 6 din Operele lui Martin Andersen Nexø, publicate în U.R.S.S. ș.a.

Felul amănunțit, științific, în care s-au discutat și au fost create personajele piesei "Citadela sălărmată" a făcut ca, în general, interpretarea acestei piese să aibă un caracter omogen, la un nivel artistic ridicat. El a dat posibilitate unor actori tineri ca Mariel Gheorghiu, Iulian Neșulescu, Marcela Russu, Elena Sereda, să poată juca pe scenă cu cîștig alături de actorii de frunte ca Lucia Sturza-Bulandra, Ion Fintescu, Maria Fințiu.

Pentru realizarea spectacolului "Regele Lear", regizorul și actorii au cercetat un bogat material documentar sovietic, care i-a familiarizat cu concepția nouă a teatrului sovietic, asupra acestei minunate opere sîcșpeană, precum și cu elementele științifice ce în discutare și aprofundarea textului. Cercetătorii sovietici ai "Regelui Lear" au arătat că ideea de bază a acestei mărețe tragedii este aceea a cunoașterii vieții de către băltrimul rege. Treptele pe care le urcă Lear pentru a lua cunoștință de viața pe care o privesc lumea de la distanță înălțimii tronului său, au constituit pentru spectacolul reprezentat pe scena Teatrului Național "L. Caragiale", tema lui fundamentală, spre deosebire de trecut, când accentul se punea pe drama de familie a regelui Lear. Datorită acestei noi concepții regizorale, la elaborarea căreia exemplul teatrului sovietic și rezultatele obținute de către maestrul scenei sovietice au fost de un real folos, se poate spune că tragedia lui Shakespeare a fost prezentată publicului respectîndu-se spiritul textului, punîndu-se just în valoare bogăția lui.

Din materialul cercetat pentru acest spectacol, cităm: "Regele Lear" din studiul "Shakespeare pe scena sovietică" de Morozov, "Keizn în rolul Eufomului din "Regele Lear", "Regele Lear" la Teatrul Belorus, "Regele Lear" la Teatrul Evreesc de Stat — însemnări de L. Freidkin, etc.

În starea acestor rezultate directe, aplicarea practică a principiilor teatrului sovietic al realismului socialist a dus și la un alt rezultat îmbucurător: actorii noștri, observînd concret folosul cunoașterii metodei lui Stanislavski, au început să-și însușească și prin studii individuale. Studiile generale care au fost traduse și puse la îndemîna actorilor au trezit un viu interes și au fost comentate pe larg, alături de secretariatul teatrului, cit și la repetiții. S-a ajuns, astfel, în repetiții la situații foarte îmbucurătoare, ca actorii să ridice regizorul și o serie de probleme de interpretare.

Trebuie spus că o parte tot mai mare din colectiv simte organic nevoia de a cîștiga publicațiile sovietice de specialitate, că orice articol, orice studiu tradus cîrului din om și om și este citit cu nesă. Este clar că regizorii și actorii noștri se simt, datorită studiilor și aplicării experienței sovietice în teatrul nostru, mai tari, mai îmbogății cu noi cunoștințe. Ei simt acum din plin marea rol educativ și mobilizator al artei teatrale realist-socialiste. De aceea, noi societăți ca ajutorul sovietic în munca noastră este neprețuit.

GHEVORK EMIN

Drumuri

Ca sălcia pleacă-ădine în prag,
Alina mamă, tu m-ai așteptat.
Nu știu de ce necunoscutul mi-a fost drag
Și-n viață atîtea drumuri m-au chemat.

Ieri, cînd trecea era la Kursk și la Orel,
Azi e pe Kama sau la Tîmleanskai;
Dar casa mi-e oriunde văd același fel
Și-oriunde același cîntec arde ca văpaia.

În cuibul tău mă-nțorc acum,
În casa unde cîntecul nu mîntie,
Dar lasă-mă să plec din nou la drum
Chiar de-mi vorbești de-o noră bună și cumîntie.

Tu lărtă-mă și nu mă aștepta
Fără să-mi dai cîntecul nu pot
În inimă cu mîngîierea ta
Bat drumurile mele peste tot.

În romînește de EMIL MANU

Cartea viitorului

Cabinetul unui om de știință. Pe birou s-a așezat un aparat mic și gingaș, cu un ecran, amintind de un televizor. Este un dispozitiv de mare precizie pentru citirea microcărților. Într-un dulap-cartotecă se află zeci de mii de cartoane, pe care sînt imprimate numele autorului, titlul și data apariției cărții. Aceste date pot fi citite cu ochiul liber. Dar cartoula are, pe verso, textul integral al unei cărți, micșorat de multe ori; acest text se poate citi numai cu ajutorul dispozitivului special de citire.

În cartotecă se află nu numai îndrăpărate, cărți științifice și tehnice din toate domeniile, ci și referate, dizertații, broșuri și reviste, altele sovietice și străine. E firesc ca o asemenea "bibliotecă" să-și achițiționeze cu plăcere orice om de știință, inginer, tehnician sau student.

Microtiparul deschide perspective atrăgătoare și în fața bibliotecilor. Fotosterea lui va permite economisirea mijloacelor pentru procurarea literaturii (costul microcărților este de zeci de sute de ori mai redus decît al cărților obișnuite), pentru cartografiile și sistematizarea microtipului reduce de asemenea, cu mult suprafața depozitelor de cărți. E deajuns să aștinăm că depozitul unui milion de cărți obișnuite necesită aproape 50 km de rafturi, pe cîntă vreme un milion de microcărți are nevoie doar de 500 metri rafturi, de dimensiuni mici. Se știe că costul cartografiilor, sistematizării și prezentării bibliografice a literaturii este egul cu costul cărților. Fotostind microcărțile, acest cost se reduce mult de tot.

Microtiparul poate găsi o largă aplicare în domeniul publicațiilor cu tiraj restrîns. Marea majoritate a manuscriselor vechi pot fi studiate numai în bibliotecile mari. Microtiparul ar îngădui multiplicarea lor în tiraje mici și expedierea lor către toate persoanele și instituțiile interesate. În acest fel, s-ar putea multiplica edițiile rare, manuscriselor și documentele străvechi, pentru care nu se poate găsi o aplicație și în alte domenii. Astfel, el ar ușura enorm lucrările cu diferite documente, în aparatul de stat. Numeroase instituții ar dobîndi posibilitatea să renunțe definitiv la confuziile arhivele greoaie și costisitoare și ar păstra întreaga documentație în cartoteci mici și comode, lădă care sînt posibilitățile largi pe care ni le deschide microtiparul, adică tiparul viitorului.

Chestiunea folosirii microtipului a fost dezbătută adesea. Încă în 1947, academiianul S. I. Vavilov scrisese următoarele despre această problemă importantă: "Tehnică nouă este tehnica microcărților... Dacă ne gîndim cu atenție și seriozitate la viitorul culturii noastre, vedem împedecă folosirea continuă a tehnicii microcărților și introducerea ei pe scară largă este o sarcină deosebit de importantă și foarte nobilă, care trebuie

să aducă o revoluție în problema tipăriturilor."

Rezolvînd problemele legate de crearea microcărților tipărite (spre deosebire de microfilmarea cărților pe peliculă), industria tipografică trebuie să-și însușească tehnica producerii textului microscopic și ilustrațiilor, metodele de pregătire a formelor fotografice și de tipar, să se gîndească la tehnologia producției, la materiale (hîrtie și cerneală), la formatul microcărților și la formele de prezentare grafică.

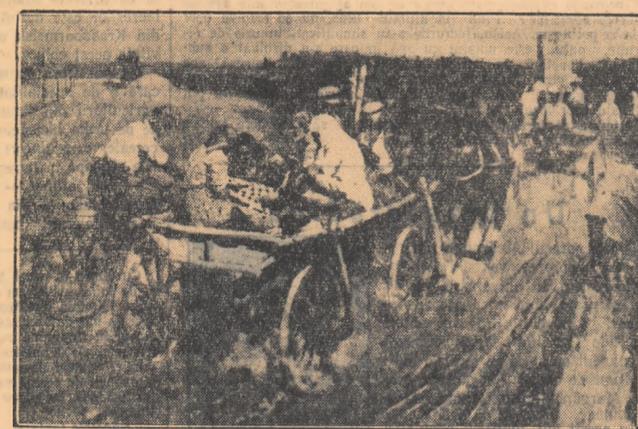
De asemenea, va începe de pe acum construirea unui aparat, simplu și ieftin, pentru lectură, care să mărească de 20-25 de ori.

Este oare pe deplin posibilă introducerea pe scară largă a microtipului în momentul de față? Fără îndoială că da. Acest lucru ni-l confirmă și experiența muncii cercetătorilor sovietici în acest domeniu, ca și experiența celor de peste hotare.

Căile de dezvoltare a microtipului sînt acum diferite. Există două căi: cea fotografică și cea poligrafică. Prima poate fi folosită pentru publicațiile cu tiraj mic, pe care a doua pentru cele de mare tiraj.

Toate aceste probleme pot fi rezolvate în viitorul cel mai apropiat și toate cheltuielile necesitate de cercetările științifice se vor rîscumpăra însuși.

Microtiparul este tiparul viitorului și noi avem azi posibilitatea de a-l apropia de acest viitor.

VIKTOR POLTAVEȚ

"De la iarmaroc"

CARNET

Literatura și ecranul

Ministerul Culturii din U.R.S.S. a aprobat planul pe doi ani al producției de filme. Iată operele literare sovietice după care se vor realiza filme de lung metraj, prevăzute în acest plan: "Spre tîrmuri noi" de Vîlls Laits, "Prințesa Mary" de M.I. Lermontov, "Mama" de Maxim Gorki, "Poem pedagogic" de Anton Makarenko, "Pe Donul liniștit" de Mihail Solohov, "Primele bucurii" și "O vară neobișnuită" de K. Fedin, "Voinița" de F. Giadkov, "Doi căpitani" de V. Kaverin, "Dorobass" de B. Gorbakov, "Sub cerul Baliciei" de N. Cukovski, "Mos Hotăbii" de L. Laghin, "Povestire despre directorul S.M.T. alui și despre agromonul-șef" de Galina Nikolaeva.

Dintre operele literaturii clasice ruse și străine ce se vor transpune pe ecran trebuie amintite, în primul rînd: "Război și pace" și "Aniștețca" de Lev Tolstoi, "Cei de față" de N. Cernisevski, "In ajun" de I. Turghenev, "Don Quijote" de Cervantes, "A douăsprezece noapți" și "Othello" de W. Shakespare ș.a.

Pe lângă acestea, se lucrează la realizarea cîtorva filme biografice, dintre care menționăm: "Doi poeți" (despre prietenia dintre Pușkin și Mickiewicz), "Ivan Franko", "Cealțkovski", "Fedor Șalepin".

Premiere teatrale

La teatrul rus-republican de dramă din Alma-Ata a fost realizat de curînd spectacolul "La porunca inimii". Subiectul acestei piese scrisă de N. Anov și I. Stein, înfățișează viața înaintată a unei brigăzi de tineri tractoriști care lucrează la deslăenirea pămînturilor virgine. Piesa dă o imagine întreagă, de puternică veridicitate, despre ceea ce înseamnă pentru poporul sovietic lupta pentru a dăruia agriculturii patriei aceste vaste terenuri.

La Teatrul de dramă "Sota Rustaveli" din Tbilisi va fi pusă în scenă o variantă nouă a piesei "Viratul cel mare", a scriitoarei gruzine M. Avlatșavili.

Se bucură de succes spectacolele cu piesa lui G. Friede, intitulată "Vara fratelui mezin", ce înfățișează un erou în vîrstă de 18 ani, tehnician-constructor, care nu dă înapoi din fața piedicilor, ci se maturizează în lupta împotriva lor, în toată mîncă.

Filme sovietice noi

Studioul de filme artistice și documentare al R.S.S. Lituania și-a început activitatea realizînd primul său film de lung metraj "Adevărul fierarului Ignazio". Scenariu a fost scris de A. Spesnev după romanul cu același nume al scriitorului lituanian A. Gudaitis-Guzevicius.

Același studio va produce și o serie de filme de scurt metraj, printre care: "Cohozul I. G. Gorneahovski", "Sărbătoarea primăverii" ș.a.

Un roman mult discutat

Ca și în Uniunea Sovietică, apariția romanului Verei Panova, "Anotimpuri", a stîrnit și în țara noastră discuții pasionale asupra problematicii sale, a erorilor atât de diverse, a metodelor literare folosite de scriitoare.

Romanul acesta se deosebește vădit de multe opere apărute în ultimii ani în Uniunea Sovietică. Desfi, într-o măsură, păstrează amprenta specificului prozei Verei Panova, el se detașează chiar și de acest specific. Cititorii noștri au avut posibilitatea să cunoască aceste specifice din romanele precedente ale scriitoarei: din "Tovarăși de drum" (1946) interesantă, caldă cronica a muncii unui tren sanitar în timpul războiului, din "Krujiljha" (1947) care prezintă veridic și uman viața și activitatea colectivului de muncitori și ingineri al unei uzine, din "Măgul Insoști" (1949), fresca luminosă și vie a istoriei de toate zilele a unui sovhov.

În romanul "Anotimpuri", pe care încă de la apariția critica l-a socotit ca o operă scrisă altfel decît celelalte trei romane precedente, Vera Panova și-a propus să dezbată o problemă esențială a construcției comunismului: problema rolului familiei și societății în formarea omului nou, a legilor obiective ale eticii sovietice, care asigură triumful pozitivului asupra negativului, al onestității asupra falșității, al binelui asupra răului.

Rămîne de văzut cum s-au realizat, în cuprinsul romanului, aceste intenții.

Succesivitatea celor patru anotimpuri într-un an de viață, în orașul industrial N, dă oriei autoarei să ne introducă în mijlocul celor mai intime și mai obișnuite probleme ale omului sovietic: familia, munca, traiul de toate zilele, dragostea, căsătoria, copiii, durerile lui personale, uneori profund dramatice, fericirea fierbinte a idealurilor realizate.

În centrul romanului se află destinul a două familii sovietice: cea a deputatului și activității Doroției Kuprianova și a directorului de fabrică Bortășevici. Care e firul vizibil ce lega destinele celor două familii în cadrul problematicii romanului? Pentru determinarea lui, sînt necesare două scurte caracteristici: membră în societățile orășenești Kuprianova a avut în viață un drum complex și întortochat. Simplă fată de la țară, Doroția nici nu călătorise vreodată cu trenul și nici nu cunoscuse altceva în viața decît gîstele, pîlvițul, comerțul cu laptele. Și, deodată, Revoluția, viața nouă, munca, dragostea, în jurul lui s-a format un personaj, Leonid Kuprianov, care o zmulse de pe peronul halbei sătești, în plină zi de luptă cu bandele albiste. Doroția parcurge drumul firesc al omului simplu sovietic, devine luptătoare, de purtătoare comunistă, gospodărbăie și mîndrie a orșelului N. Lipsita de o copilărie luminosă, Doroția nu se lasă pradă decît unei singure slăbiciuni: dragostea nelimitată, oarbă, față de fiul ei Ghenadi, aliniat și răsfățat idol al unei griji materne exagerate, înțeleșe greșit.

Paralel cu paginile în care ni se relatează viața familiei Kuprianovilor, autoarea dezvoltă alături de ea, un alt cadru familial, cu alți istorici, cu alți optici și alte muzicînțe. Făcînd cunoștință cu această familie de la început, cititorul este impresionat de figura staturată a lui Stepan Bortășevici, un om respectat pentru că e considerat de ceilalți învîțat. În trînd și luptă pentru puterea sovietică. Firești i se par cititorului și crolala elegantă a costumelor lui Bortășevici, și limba lui său la fel de îngrijit, și viața abundentă a familiei lui și chiar bănuirile și toaletele soției sale Nadia, cîcî e doar directorul unei mari întreprinderi de produse cosmeltice, iar în societatea socialistă remunerația se calculează după cantitatea și calitatea muncii omului. În sîrul acestei familii cresc copii model, cum sînt minunatul Serioja și sora lui Katia.

Și, iată, totuși, o situație care pare paradoxală: fiul Doroției Kuprianova, Ghenadi, evoluează treptat spre o alterare aproape totală a vieții sufletești, apucă pe căi cu totul greșite, gata să devină complice al unei bande de excoți și furtului al bunurilor poporului. Datorită proastei și greșitei educații primite de la Doroția, care nu a extrîplat la timp în sufletul lui tendințele egoiste și disprețului pentru muncă, Ghenadi se înstrăinează de oamenii sovietici, pierde profilul și facultățile morale care constituie conținutul vieții sufletești a omului sovietic, preferînd o viață de trîndav beneficiar al muncii altora. Prin comportarea lui, Ghenadi împrăștiie în jurul lui numai suferință: suferința mamei lui, suferința sora lui, care nu vrea să mai trăiască în aceeași casă cu un paravîț, suferința Larissa, soția lui, părăsita și înșelată cu cinism.

Conflictul se reliefează mai desușit abia, însă, cînd autoarea începe să ne dezvăluie biografia reală a celuiălalt cap de familie, a conducătorului de întreprindere, Stepan Bortășevici. Cititorului i se arată pe neașteptate că tot lustrul și fardul exterior al acestui om nu sînt decît o mască. Adevăratul Bortășevici, rezultat al presiunii unor resturi ale stihiei mic-burghize, este un element care și-a pierdut de mult înfățișarea sufletească tipică oamenilor sovietici. Cameleon și excoți lucid de mult și ani de zile, avînd-o complice pe soția lui, Nadia, fostă lui secretară, Bortășevici a reușit, cu ajutorul altor complice, să-și fabrice o iscusită mască, și din fostul muncitor s-a transformat într-un înrînt deșădător și antreprenor de afaceri pe spînzura poporului.

La baza romanului Verei Panova și a scopului pentru care a fost scris, se poate întrevăde faptul că scriitoarea a urmărit să demonstreze că a trăi în societatea sovietică și a-i ignora legile obiective, înseamnă a ignora legea umanității, că treptat, ce și își pierd înfățișarea morală de oameni sovietici, încețază de a se mai bucura de atribuțiile omiei, încețază de a mai fi oameni.

Paralel cu această teză se dezvoltă și corola

larul "pedagogic" al romanului. Autoarea căută să demonstreze în cele din urmă și un alt adevăr al vieții din societatea sovietică: oricît de înalțată ar fi educația dată, într-o familie, presiunea generală a societății sovietice e mult mai puternică și conștientă elementului decisiv în formarea omului. Ca dintr-un ghem al nenorocirilor, de la Bortășevici fiul se desfașoară pînă la Ghenadi, dar el nu va putea germina un nou Bortășevici, în Ghenadi, a mai rămas totuși un rest de dragoste pentru mama lui, un ștop din cîșteț care luminează chipul omului sovietic. Iar reabilitarea lui morală s-ar putea întrevăde posibilă.

Asemenea perspectivă însă nu-i poate sta înainte lui Bortășevici, pe care însăși viața îl împinge spre un silfîș inexorabil: el este demascat și în cele din urmă se sinucide ca un nețrebnic, devenit inutil și periculos colectivității socialiste.

Valoros prin idei și probleme, însă avînd caracterul insuficient precizat, iar însăși modalitatea artistică de intruchipare a ideii, a temei, nefînd prea clară, romanul Verei Panova a stîrnit dezbateri ample, care au durat luni de zile. Unii critici au apreciat cartea ca o operă cu merite deosebite, ca o creație originală. Cei alții critici, însă, au considerat această operă, judecînd-o de pe poziții înaintate ale societății sovietice de azi, drept o carte defăimătoare a oamenilor sovietici, drept o carte care definește conștientă autoarei ca o alunecare spre orientarea obiectivității greșită a literaturii din perioada n.e.p.-ului. Pe alt plan, unii recenzenti au apreciat noua carte a Verei Panova ca un roman social-psihologic, alții ca un roman de acțiune, și o a treia categorie ca un roman pedagogic-educativ.

În cadrul discuției, unii autori, ca Marielă Șaghinaian ("Izvestia") sau Z. Paperni ("Literaturnaia Gazeta") au adus romanului laude fără rezerve, ceea ce a fost combătut și considerat ca neîndeșit.

În dezbaterile romanului, alături de critici excesiv de entuziasmați s-au format și rezerve, și opinii de negare, păreri absolut contradictorii față de cele exprimate de Marielă Șaghinaian și Z. Paperni. Asemenea rezerve au apărut în cronica publicată de ziarul "Komsomolskaia Pravda". Scriînd despre roman, E. Rusakova, pe lângă faptul că

li atribuie meritele unei cărți "vii, ca o filmă pe care o simți alături de tine", își exprimă regretul că autoarea a "retezat" ascușii conflictului prin nedefinirea completă a biografiei erorilor, prin faptul că nu a elucidat profund problema de bază a romanului, problema morală a societății și întrea-că în densitatea și eficiența mediului familial.

Unele rezerve, conștientînd în parte veridicitatea romanului, a manifestat și criticul A. Demientiev ("Literature Sovietique") care a ridicat problema reliefori slabe a rolului muncii în formarea caracterului.

Scriitorul V. Kocetov, într-un articol publicat în "Pravda" sub titlul "Ce fel de anotimpuri sînt acestea?", a imprimat discuției ulterioare o orientare mai clară, mai principială. V. Kocetov sublinia ca romanul este scris de pe o poziție naturalistă și că prezintă serioase deflevi de la linia metodei realismului socialist. Succesiunea anotimpurilor — arăta articolul — într-un oră în cursul unui an nu poate da nici pe departe imaginea succesiunii vieții. De asemenea, Kocetov obiecta că autoarea nu a lămurit suficient cauzele care au permis prelungirea pe o perioadă de alți ani a activității lui Bortășevici. Faptul că în carte lipsesc prezentația aproape a unui sfert de veac din viața erorilor în societatea sovietică, dă neașteptat și înfrînt cititorului nu-i vede cum acționează și ce rol au avut în formarea lor perioadele tipice, cum sînt anii planurilor cin-cinale, colectivizarea, marile întreceri etc.

Nelipice și ciudate, consideră V. Kocetov, sînt destinele erorilor două familii, față de care cititorul nu ar putea fi satisfăcut numai cu a precizarea subînțeleasă că "în viață se poate întâmpla și așa" și că aceasta nu mai merită a fi comentat de autor. Or, dacă autoarea nu a făcut nici o apreciere asupra vieții — spune V. Kocetov — înseamnă că ea mers pe calea naturalismului și, în concluzie, a dat o carte care iese din făgașul firesc al realismului socialist, al literaturii sovietice.

Discuția asupra romanului a continuat pînă în prima celulă de-al doilea Congres al Scriitorilor Sovietici. În raportul său, K. Simonov a arătat că este vorba de o operă cu unele slăbiciuni serioase, dar și cu reale calități. Slăbiciunea de bază, generată de optica scriitoarei este punctul de vedere obiectiv

tivist folosit în caracterizarea erorilor. "Păcatul, obiectivismului" — zice Simonov — îi este neîndoios caracteristic Verei Panova, chiar dacă nu cu dimensiunile exagerate cu care, de la "Krujiljha" încocoare, o parte din criticii ei sînt înclinați să-i atribuie. Dar, spune K. Simonov, "obiectivismul nu s'ă în aceea că Panova zugrăvește în romanul ei nu numai oameni buni, ci și răi și, în acest caz, nu-i numește pe aceștia din urmă de la dreptul tăcării și canalii. În "Anotimpuri", Panova nu scrie: canalia de Bortășevici! Dar el devine sub ochii noștri astfel, încît noi înșine îl numim canalia și, cu toate că în cele din urmă el își trimite o glonțe în cap, mie, ca cititor, nu mi-e miică clișeu de puțin de el".

Viziunea obiectivistă a autoarei se face însă simțită în zugrăvirea principalului personaj pozitiv al romanului, și aceasta duce la impresia că este o creație fotografică, ce redă aspecte netipice. "Panova — arăta K

Munca A. R. L. U. S. în sprijinul campaniei de recoltare și treierii

— Raid-anchetă organizat de redacția „Veac nou” —

Pe ogoarele patriei noastre se desfășoară din plin muncile de recoltare și treierii.

În această importantă acțiune, organizațiile A.R.L.U.S. pot și trebuie să-și aducă contribuția, popularizând experiența și metodele de lucru ale fruntașilor recoltorilor bogate din U.R.S.S. Pentru a urmări felul în care organizațiile participă la bătălia recoltării și treierii, redacția gazetei „Veac nou” a întreprins în zilele de 4-7 iulie a.c., un raid-anchetă, la care au luat parte redactorii și activiștii ai Consiliului General A.R.L.U.S.

Publicăm mai jos unele constatări făcute cu acest prilej în regiunile București, Galați și Timișoara.

Un comitet regional fruntaș

În regiunea Galați, în aceste zile, se fac pregătiri intense în vederea stringerii la timp și fără pierderi a recoltei. Comitetul regional A.R.L.U.S. Galați (președinte Ing. V. Vatafu, secretar Ing. V. Ciocrlie) a luat din timp măsuri menite să vină în sprijinul celor ce muncesc pe ogoare.

Propunându-și să popularizeze experiența sovietică în întreținerea culturilor și stringerea recoltei, comitetul regional A.R.L.U.S. în colaborare cu secția agricolă a statului popular regional, a organizat în această perioadă întâlniri între ingineri agronomi și specialiști care au vizitat Uniunea Sovietică, cu colectivități, întovărășii și țărani muncitori cu gospodării individuale.

În afară de aceasta, colectivul de elaborări de pe lângă comitetul regional a pregătit pe baza materialului documentar și a publicațiilor A.R.L.U.S. 200 de conferințe pe diferite teme — ca, de pildă, „Colhoznicii se pregătesc din timp pentru stringerea recoltei”, „Avantajele culegerii grâului în plrș”, „Cum se organizează și se face dezmirșitii în colhoz” ș.a. Aceste conferințe au și fost prezentate în numeroase comune și sate din regiune.

Comitetul regional a acordat o deosebită atenție popularizării metodei Breduik — de organizare a muncii la arși. În acest scop au fost organizate o serie de consfătuiri cu președinții cercurilor A.R.L.U.S. din raioanele Măcin, Galați, Călmățui, precum și înfrinți

Între directorii și specialiștii din S.M.T.-uri cu conducătorii și inginerii din gospodăriile agricole de stat și colective, unde sînt posibilități pentru aplicarea metodei Breduik.

În perioada treierii, cea mai mare parte a activității culturale-politice se va desfășura la arși și la bazele de recepție. Pentru aceasta, secția muncii culturale-politice de masă a comitetului regional a pregătit scurte materiale pentru convorbiri, privind munca colhoznicilor în perioada de recoltare. Au fost confecționate peste 100 de fotomontaje ce ogănesc diferite aspecte din activitatea colhoznicilor. De asemenea, la opt din cele mai mari baze de recepție din regiune, vor fi organizate expozițiile: „Sistemul agrotehnic Malțev”, „Agricultura sovietică de astăzi”, ș.a.

Comitetul regional a îndrumat comitetele raionale să se ocupe în această perioadă, în mod special, de întreaga activitate cultural-politică de la două sau trei arși din fiecare raion.

Pregătirea activiștilor de pe lângă comitetele raionale și a membrilor birourilor cercurilor în vederea desfășurării unei susținute munci în această perioadă a stat de asemenea în centrul atenției comitetului regional. În ultima vreme au avut loc consfătuiri cu secretarii comitetelor raionale precum și cu membrii birourilor cercurilor din unitățile școlare mari, în cadrul cărora s-a stabilit conținutul concret al activității A.R.L.U.S. în perioada de recoltare.

...și unul codăș

Pe ogoarele regiunii Timișoara, stringerea recoltei e în toi. Orzul și rapița au și fost secerate, iar secerșii grâului e în plină desfășurare. Veșii deapre această muncă insușeală pătrund și la sediul comitetului regional A.R.L.U.S. Timișoara, mai ales prin intermediul zărilor sau al vreunui activist raional. Dar alt. Aici n-o să întâlnești o activitate mai însușeală, caracteristică unei asemenea perioade.

Dacă te încumieți să pășești pragul biroului tov. I. Dragomir, secretarul comitetului regional și încerci să afli de la el modul în care sprijină organizația regională campania lucrărilor agricole de vară, îți va răspunde cu un zîmbet prietenos și oarecum nevinovat, că n-are idee. În chip de scuză tov. Dragomir te va informa că s-a înțors de curînd din concediu și n-avut răgaz să afle ce-a întreprins biroul comitetului regional în lipsa sa. Apoi te va îndruma să te

adresezi tov. Ion Toth, șeful secției muncii culturale-politice de masă. Dar aici, te așteaptă o nouă surpriză: tov. Toth a plecat și el zilele acestea în concediu, omînd să pună la curent pe tov. Dragomir asupra mersului activității. Cum e și firesc, te întreprii: „A întreprins tuși comitetul regional A.R.L.U.S. Timișoara vreă acțiune concretă în sprijinul campaniei de recoltare?”

Un prim izvor de informații ar fi planul de muncă al comitetului și eventual anumite rapoarte, note informative. Să vedem, de pildă, ce cuprinde planul de muncă. Pentru această perioadă este prevăzută organizarea unor consfătuiri și convorbiri asupra metodei Breduik în 6 S.M.T.-uri din regiune. Data îndeplinirii: 1 Iulie. În afară de aceasta, planul mai cuprinde cîteva îndrumări referitoare la cîteva în colectiv a unor materiale din publicațiile A.R.L.U.S. și cu privire la un plan de „rulaj”

a cîtorva expoziții destinate satelor. Cam asta e tot ce prevede planul.

Vizitînd un număr de cercuri din regiune, constatăm că nici măcar aceste prevederi ale planului de muncă nu au fost îndeplinite. Astfel, în cercurile din stațiunile de mașini și tractoare Orșova, Remetea și Lugoj, n-avut loc pînă acum nici o acțiune menită să popularizeze metoda Breduik. De altfel, aceste cercuri, ca și numeroase altele din acest sector, nu prea duc nici un fel de activitate.

Ce părere are tov. Dragomir despre această situație? E vorba doar de o scăpare din vedere a tov. Toth, care a omis să-l informeze asupra activității comitetului regional, sau e vorba, în realitate, de faptul că biroul comitetului regional A.R.L.U.S. Timișoara dă dovadă, totmaî în această perioadă, de o inadmisibilă nepăsare față de munca la sate?

Întrecere pentru cea mai bună agitație vizuală la arși

Cele 2 cercuri din comuna Tudor Vladimirescu, raionul Bujor — cercul de la gospodăria agricolă colectivă și cercul din sat — au pornit întrecerea pentru cea mai bună agitație vizuală la arși.

Ajutate de tov. Ion Bejan, membru în comitetul raional A.R.L.U.S.-Bujor, birourile celor două cercuri și-au procurat în acest scop diferite reviste ilustrate sovietice și românești ca: „Ogoniok”, „Sovetski Soluz”, „Molodoi kolhoznik”, „U.R.S.S. azi” ș.a. De asemenea, au format colective de tineri, membri ai activului obște, care, sub îndrumarea responsabililor culturali din birourile cercurilor, confecționează fotomontaje și mici expoziții.

Pînă acum, colectivul de pe lângă cercul aștes, condus de învățătorul Ion Ilie, a și terminat fotomontajele intitulate „Pe arși u-

— „Predarea cotelor către stat — o îndatorire patriotică”, „Pe ogoarele colhoznicilor a început dezmirșitii”. În același timp, colectivul de la gospodăria colectivă din care face parte tinerii ca Gh. Dobre, Ilie Munteanu, Vasile Stălcu, a confecționat un număr de fotomontaje privind munca colhoznicilor, intitulate: „Drumul belșugului”, „Munca — izvorul bogăției” ș.a. În afară de acestea, la arșile gospodăriilor vor fi expuse și fotomontaje ce ogănesc roadele ajutorului și experienței sovietice pe ogoarele patriei noastre. Întrecerea între cele două cercuri are ca obiectiv și organizarea unei susținute acțiuni în jurul acestor expozite. Pentru aceasta, birourile cercurilor au indicat membrii din activul obște care vor prezenta materialele expuse și vor întreprinde scurte convorbiri și discuții pe marginea acestora.

★ ★

Răucăni adinci

Arși luate în grija comitetului raional

Printre acțiunile organizate în această perioadă de către comitetul raional A.R.L.U.S.-Galați, se numără și inițiativa de a lua sub patronaj o serie de arși la care organizația raională să sprijine în mod deosebit activitatea cultural-politică de masă.

Biroul comitetului raional a și fixat arșile, desemnînd în același timp pe membrii din comitet cărora le revine sarcina de a îndeplini această acțiune. Astfel, tov. Nicolae Cazacu se va ocupa de arși organizate în comuna Frumușia; tov. Marcela Frincu — de arși de la gospodăria agricolă colectivă Șcinteești; tov. Marin Vrînceanu — de arși de la G.A.C.-Ildieni; tov. Iorgu Goru — de arși din comuna Piscu.

În aceste comune birourile cercurilor, îndrumate de membrii comitetului raional, organizează în colaborare cu căminele culturale biblioteci volante pentru arși, înzestrate cu cărți literare și agrotehnice sovietice. Pe baza acestora, în timpul repausului, se vor organiza convorbiri pe cele.

De asemenea, s-au luat măsuri pentru organizarea unei vii agitații vizuale. Așa, de pildă, tov. Nicolae Cazacu s-a îngrijit în mod deosebit de confecționarea a patru fotomontaje pentru arși și împropățarea vitrinelor expuse în comună.

În afară de aceasta, în colaborare cu organizația sindicală de la șantierul naval Galați se vor organiza la aceste arși programe artistice, prezentate de echipa artistică a șantierului.

Îndrumare...

după atîta amar de vreme, cu lătrături vesele. Dar bucuria care, la auzul acestor vești, cuprinsese pe unii membri ai biroului cercului A.R.L.U.S. aflați la sediul S.M.T.-ului a fost de scurtă durată.

— Unde e președintele? — Întrebă cu un zîmbet larg tov. Trion, ferindu-se în același timp de gudurăle dulăilor adunați roată în jur.

I-a răspuns că e la timp. — N-am timp să-ștept. Sînt grabit! Să-i spu că am

ost pe aici — se adresă el tov. C. Călcioiu, din biroul cercului. O să vă dăm la mine, la raion, pentru un structaj. Material? Cum? N-ai primit încă? Bine, bine! O să o trimit. A început recoltarea și nu știți ce să faceți? Dar bine, frate, nu fi-m spus adîncuri că o să vă dăm la raion? Vreți îndrumări? La raion... Și bicicleta zoriului secerar s-a pierdut în zare, în același nor de praful care n-avuse încă vreme, urmărirea de aceeași lătrături zgomotoase.

Pe numeroșii activiști ai cercurilor A.R.L.U.S. din satele raionului Bujor care vin să ceară sprijin și îndrumări comitetului raional, tov. secretar Gh. Albu, li sfătuiește să aibă răbdare... pînă ce-și va alcătui planul de muncă.

O barieră de netrecut

Cîntec

— Tovarășului Mircea Iorga, secretarul comitetului raional A.R.L.U.S.-Lugoj.

Zarvă mare-n Buzăș e,
Cercul A.R.L.U.S. parcă merge,
Parcă-a stat.

Secretarul Mircea Iorga,
Pe la cerc
Vine-agale în plimbare,
„Hai să-ncerce,

Să mă duc să le văd planul
(Dacă-l au!)
Și se duce și constată
Că nu-l au.

Acțiuni ori alte cele
Nici n-au fost.
De-asta însă nu se leagă:
N-are rost!

Dar avan se cătrînește
Că n-au plan:
„Fără plan, nu dau pe muncă
Nici un ban!”

La raion mîhnit se-ntoarce...
Lucru nou:
Planul cercului îl află
În birou.

Chipul lui ca într-o cadră-l
Zugrăvit:
Ca prin farmec, Mircea Iorga-l
Potolit.

Doar la Buzăș e zarvă,
Nici n-au fost.
Cercul A.R.L.U.S. parcă merge,
Parcă-a stat.

Cînd lipsește sprijinul comitetului regional

Munca unui secretar raional e o muncă de răspundere. Nu e de loc ușor să rezolvi multiple probleme care se ivesc, mai ales acum în perioada stringerii recoltei. Treaba e cu altă mare anevoiasă pentru acei care lucrează de unul singur. Într-o asemenea situație se află tov. Ion Găman, secretarul comitetului raional A.R.L.U.S.-Oltenița.

Desigur, în acest raion există și un comitet, ales în conferința raională, compus din 23 membri. Dar acest comitet n-a reușit să dea încă pînă acum un organ activ, de conducere. Și iată de ce. În primul rînd, membrii comitetului n-au izbutit ca într-un rîstimp de mai bine de două luni, să se întrunească măcar o singură dată.

Nici biroul comitetului raional, nici secretarul acestuia, n-au deus eforturi pentru a organiza și stimula activitatea comitetului. Dacă cercetezi planul de muncă aflat în dosarul tov. secretar, poți constata că fiecare membru din comitet are ca sarcină să răspundă permanent de activitatea unui număr de cercuri. Dar la această repartizare s-a procedat în mod mecanic, fără a se ține seama de condițiile reale. Cum poate îndruma, de pildă, tov. Nicolae Ursuleu activitatea cercurilor din comuna Șpanțou, Chișeieș și a de vreme ce în campania de

recoltare el va rămîne mai multă vreme în sec.orul Chișnoși? Și tov. Ursuleu nu constituie un unic exemplu în această direcție.

Acest fapt, ca și altele, explică de ce tov. Găman lucrează de unul singur și în această perioadă. În raionul Oltenița există posibilități pentru antrenarea unui activ obște. Tov. Găman, însă, nu știe cum să le folosească. Și, de aceea, sarcinile îl copleșesc, fiind pus în situația de a nu le putea face față.

Astfel nu e de mirare că materialul documentar și de agitație vizuală nu ajunge în todeauna la destinație: ca o serie de cercuri, care ar putea desfășura o bogată activitate cultural-politică în rîndul țărînimii muncitoare la orile de treier, vară fost nici pînă astăzi îndrumate asupra sarcinilor ce le revin în această perioadă ș.a.

Comitetul regional A.R.L.U.S.-București explică toate aceste deficiențe ale activității comitetului raional Oltenița prin aceea că secretarul raional „e nou în muncă” și, deci, lipsit de experiență. Dar ce ajutor a acordat comitetul regional noului secretar?

Faptele dovedesc că biroul comitetului raional, și în primul rînd tov. Găman, a fost lipsit de acest ajutor, de care are neînzîrnit nevoie.

Un stat bun, la vreme potrivită

Statul unui prieten, venit la vreme potrivită, e deosebit de prețios. De aceasta s-au convins încă odată și colectivitățile de la gospodăria „Alexandr Suvorov”, din raionul Călmățui, primind zilele trecute o nouă scrisoare de la agronomul sovietic B. B. Gavrilkevici, din colhozul „Karl Liebknecht”, raionul Odessa.

Pentru a da un ajutor cât mai concret gospodării colective, membrii biroului cercului A. R. L. U. S. au hotărît să intre în corespondență cu un colhoz situat într-o regiune ale cărei condiții de sol și climă sînt asemănătoare celor din regiunea lor. Pe această cale se putea cere colhozului sfat și sprijin corespunzător, ori de cîte ori gospodăria ar fi avut nevoie.

Sarcina a revenit tov. Alexandru Mazilu, agronomul gospodării, responsabil cultural în biroul cercului. Agronomul s-a oprit la colhozul „Karl Liebknecht”, din raionul Odessa, și astfel s-a înfiripat prietenia cu B. Gavrilkevici, agronomul colhozului.

În scrisoarea menționată, agronomul sovietic recomandă, printre altele, colecțivității să repartizeze brațele de muncă exclusiv pentru lucrările urgente, cum ar fi strînsul snopilor în urma secerătorilor sau cîlditul stogurilor, pentru a se preveni urmările unei eventuale grindini.

Agronomul atrage de asemenea atenția în ce privește folosirea chibzuită, pe bază de plan, a legăturilor și secerătorilor precum și asupra necesității de a se stringe pentru conservare plante lujajere, care vor constitui hrana vitelor pe timpul iernii.

Scrisoarea agronomului B. B. Gavrilkevici a fost citită în adunarea generală a cercului, apoi sfaturile lui au format obiectul unor convorbiri pe brigăzi, la locul de muncă. Colectivității au și da: curs acestor îndemnuri. Astfel, și-au propus să organizeze seдинe săptămînale cu tractoriștii și să alcătuiască o brigadă formată din 21 oameni, care se va îngrijii de pregătirea furajelor pentru iarnă.

Tribuna aplicării experienței sovietice

In luptă pentru șarje rapide

Convorbire cu oțelarul Ion Pop II, prim topitor la cuprtorul nr. 3 de la Combinatul metalurgic din Reșița

Încă din anul 1948 a început să se vorbească la constituirea noastră de producție despre metoda oțelării sovietice Matulinei. Pe atunci, erau mulți care se îndoiu că s-ar putea aplica la noi această metodă înaintată de elaborare a șarjelor. Desigur, nu era ușor, deoarece condițiile de muncă moștenite de la capitaliști erau neprielnice, iar calificarea muncii oțelării era pe atunci scăzută. M-am încumetat, totuși, să încerc noua metodă. Primele rezultate au fost bune: timpul de elaborare a șarjelor s-a redus mult.

Curînd au început să pună în practică experiența oțelării sovietice Matulinei și alți oțelari din secția noastră: Tăranu Radivoi, Iosif Odrög, Adam Gemănatu, Constantin Moraru, Ion Garaj și alții. Acum, metoda Matulinei s-a extins la toate cuptoarele Siemens-Martin din secție. Cu ajutorul ei, producția crește an de an, iar calitatea șarjelor este tot mai bună. În cîntec zilele de 1 Mai a.c., de exemplu, productivitatea muncii pe secție a crescut cu 18,3% față de media anului 1954.

Brigada pe care o conduc depășește cu regularitate planul în medie cu 3,3%. Noi asigurăm elaborarea rapidă a șarjelor atît prin întreținerea în bună stare a cuprtorului, cît și prin organizarea muncii în brigadă. Înaintea de a încărcă cuprtorul, îl revizuiim și ne străduim ca micile reparații să le facem în cel mai scurt timp, pentru a nu lăsa cuprtorul să se răcească prea mult. Am reușit să reducem astfel timpul de reparații la cold. Tot pentru a înlătura răciră cuprtorului, ne îngrijim din vreme să avem toate materialele la îndemînă. În felul acesta, micșorăm și timpul de încărcare. Pînă se încălzește cuprtorul, pregătim materialul necesar șarjei următoare.

În brigada noastră, se duce bătălia nu numai pentru cîștigarea de minute, dar și pentru elaborarea unor șarje de calitate. Deoarece întîrzierea descărcării cuprtorului dăunează calității șarjei, brigada noastră se pregătește din timp ca să efectueze această operație la termenul convenit și în mod rapid.

Deosebită atenție acordăm colaborării brigăzilor din schimburile care deservesc același cuprtor. Este necesar ca toate cele trei brigăzi să se îngrijească de menținerea în bune condițiuni a cuprtorului. Brigăzile de la

cuprtorul nostru au reușit să prelungească timpul dintre refaceri pînă la două luni, față de o lună cît era planificat, executînd cu mare atenție reparațiile la cold și revizîndu totdeauna cuprtorul înainte de încărcare. De asemenea, cele trei brigăzi ajută echipele de zidari și veghează ca lucrările de refacere să fie de bună calitate.

În secția de cuptoare sînt însă unele greutăți și lipsuri care împiedică aplicarea cu rîndament mult mai mare a metodei sovietice Matulinei. Unele din ele se datoresc brigăzilor de oțelari, altele, celorlalte secțoare ale combinatului. Astfel, față de cerințele noi, sporite, determinate de aplicarea metodei Matulinei, unii oțelari nu au încă nici acum calificare satisfăcătoare. Din această cauză, ei nu aplică totdeauna regulile tehnice înalte de elaborare a șarjelor și de întreținere a cuptoarelor. Ar fi necesar să se organizeze cursuri pentru desăvîșirea calificării, pentru cunoașterea temeinică a procedurilor înaintate cerute de aplicarea metodei Matulinei. Astfel de cursuri au mai existat la noi în uzină și au dat bune rezultate.

Se întîmplă, apoi, uneori ca materialele necesare încălzirii cuptoarelor să nu sosească atunci cînd avem nevoie de ele. Întîrziindu-se aducerea lor în secție, se prelungește timpul de elaborare a șarjelor și, totodată, cuptoarele se răcesc.

Așa cum am mai spus, noi luptăm pentru prelungirea timpului dintre refacerile a cuprtor. Ne pricinuește încă greutăți calitatea, nu totdeauna satisfăcătoare, a cărmizilor refractare. Cărmizile refractare de proastă calitate slăbesc rezistența cuprtorului și totodată ne obligă să facem reparații mai dese. De asemenea, din pricina unei nejuște planificări a lucrului echipelor de zidari, se întîmplă să întîr deodată în reparații mai multe cuptoare, ceea ce duce la întîrzieri în producție și la muncă în asalt. Munca în asalt, se știe, are o influență rea asupra calității produsului și, pe de altă parte, soliciită excesiv utilajul, uzîndu-l înainte de termen. Întocmirea unui grafic de refacere a cuptoarelor prin rotație și respectarea lui ar asigura o aplicare mai eficientă a metodei Matulinei. Aceste deficiențe pot fi înlăturate printr-o planificare mai judicioasă.

Sînt pe deplin convins că remediarea acestor greutăți va contribui la obținerea unor rezultate mai bune în aplicarea experienței oțelării sovietice Matulinei. Producînd oțel mai mult și de mai bună calitate, noi vom putea satisface în tot mai mare măsură cererile de oțel ale uzinelor și fabricilor din țara noastră.

Din noile creații ale inovatorilor sovietici

Varietate ramuri ale industriei sovietice se caracterizează prin ritmul rapid al progresului lor tehnic și prin lărga participare creatoare a oamenilor din producție la îmbunătățirea continuă a proceselor de muncă. Zi de zi, întreprinderile sovietice își îmbunătățesc baza tehnică și sporesc productivitatea muncii, introducînd noi inovații prețioase.

Astfel, colectivul de fierari de la uzina „Arslanș” a creat un nou dispozitiv, un manipulator la forje, care a eliberat pentru alte munci o serie de oameni, sporînd în mod considerabil productivitatea muncii. Maistrul Șestakov din această secție a creat o mașină numită „fierar mecanic”, cu ajutorul căreia, fără intervenția omului, ciocanul forjează fierul în ritmul și cu forța necesară. S-a mecanizat, de asemenea, dirijarea ciocanului de cinci tone pentru forje liberă, a fost creat un aparat pentru tăierea lingourilor, precum și o serie de alte dispozitive pentru manipularea, ridicarea și transportul pieselor în secție.

Urmărind accelerarea procesului de forjare, fierarii au hotărît să introducă în cuptoarele de preîncălzire țagle mai lungi, din care să poată tăia țtel, și nu două bucați de arbori pentru excavatoare.

Laminoriștii de la uzina metalurgică din R.S.S. Kazahă ridică productivitatea laminarelor, sporînd greutatea lingourilor. Ei prelucurează acum lingouri cu 60 de kilograme mai grele ca deobiceal, ceea ce aduce o creștere de 15% a producției. S-a introdus, de asemenea, un aparat nou pentru laminarea fierului în bare și se automatizează dirijarea laminorului.

Mecanicii de combină N. Demidovici de la mina „Polisaevskaja-1” a combinației „Kuzbassugol”, împreună cu membrii brigăzilor sale, a realizat o sporie a producției de cărbune prin lungirea brațului combinăi și a adaptat un încărcător consolidat, datorită căruia se prelungește

cu 40 de minute durata de funcționare a combinăi pe schimb. Aceste inovații și altele asemănătoare au determinat o creștere cu 4-5.000 de tone pe lună a cantității de cărbune extras, realizîndu-se o producție lunară a combinăi de cîte 20.000 tone de cărbune.

Inițiativa lui Mihail Kapralov, de la combinatul de lînă pieptănă din Molninsk, regiunea Moscova, se extinde la tot mai multe întreprinderi textile.

Analizînd munca brigăzilor sale și a altor brigăzi fruntașe, ajutorul de maistru Kapralov a constatat că cea mai mare producție se realizează la mașinile care au o situație tehnică optimă și la care lucrează muncitori cu cea mai bună calificare. El a inițiat întrecerea între țesătorii pentru realizarea unui randament al mașinii și pentru o productivitate a muncii atînse de cei mai buni țesători.

La această acțiune, el, ca ajutor de maistru, dă o contribuție importantă. Preîlînd schimbul, Kapralov cercetează situația mașinilor, aprovizionarea cu materiale a țesătorilor, apoi face revizia utilajului. El face trei astfel de revizii pe schimb. În prima revizie, cu rol preventiv, el dă atenție mecanismelor cu funcționare defectuoasă, unele reparații mici făcîndu-le pe loc, altele executîndu-le după revizie, fără a opri mașina. După revizia întâi, el urmărește munca brigăzii, încercarea urzelii ș.a. Pe la jumătatea schimbului, el face a doua revizie, cu prilejul căreia examinează situația producției de țesătură a fiecărei mașini față de grafic, apoi, la a treia revizie, el se ocupă de felul cum execută țesătorii operațiile de producție. La fiecare revizie, el controlează și calitatea țesăturii.

Brigada a redus timpul morții ai mașinilor de 2½ ori. Planurile de producție lunare ale brigăzii au fost depășite, realizîndu-se peste plan sute de mii de metri de stofă de calitate superioară.

Albumul unui strungar vestit

Într-o bibliotecă, întră un om întîr două vîrste! — Spuneți-mi, vă rog, n-ai primit cumva noul album „Instrumentele și dispozitivele strungarului care lucrează după metode rapide”? — se adresă el vînzătorului.

— L-am primit.

— Mi-ai putea da o sută de exemplare? — Cît alii spus? — Se miară vînzătorului. — Le miară pentru bibliotecă?

— Nu, pentru mine. E vorba: decli o sută de ruble, mai bine o sută de prieteni — a răspuns cumpărătorului. Apoi a plătit, a luat pachetul cu albume și a plecat.

Desigur că vînzătorul ar fi prins sențelor cuvinte, dacă ar fi știut că cumpărătorul era unul din autorii albumului.

V. K. Seminski. El are într-adevăr multe de spus prietenilor: la Lvov, Leningrad, Iaroslavl. Într-un cuvînt, pretutîndeni, unde Vitali Kuprianovici Seminski, strungar la Uzina „Krasnii ekskavator” din Kiev și laureat al Premiului Staîn, a făcut vizite pentru a-și

împărtăși experiența în muncă. Vitali Kuprianovici primește un mare număr de scrisori. „Mă interesează foarte mult capul automat pentru prelucrare a arborelui în trepte — li scria strungarul Borkevici din Leningrad. — Vă rog, dacă e posibil, să-mi trimiteți și schiele, sau să-mi comunicați cum le-aș putea primi. Scrieți-mi, de asemenea, carei faze din fabricarea acestei piese să-i acord atenție deosebită. Acum, lucrez în laborator și aș efectua repede această lucrare.”

Ce fel de piesă este acest „cap automat” de care se interesează mulți strungari din Uniunea Sovietică?

În secțiile Uzinei „Krasnii ekskavator” din Kiev, se fabrică mașini de excavat pămînt de toate tipurile, remorchere pentru încărcători mari, descărcătoare automate pentru transportul feroviar. Fiecare din ele are arbori în trepte de diverse mărimi și forme.

Nu orice strungar poate lucra aceste piese. Apoi,

ele cer mult timp. De cîte ori nu e nevoie să crești mașina, să îndepărtezi cutitul, să măsoari lungimea și grosimea piesei, să pornești iarăși mașina și să apropii cutitul de piesă!

Seminski s-a gîndit că ar fi foarte folositor un dispozitiv cu care să se poată prelucra arborele treaptă cu treaptă, „fără a se mai opri mașina”.

Doi ani a muncit strungarul. A făcut zeci de variante și le-a respins pe rînd, pînă, în sfîrșit, a găsit o variantă corespunzătoare.

Folosindu-se dispozitivul lui Seminski, se poate reduce de 12 ori timpul de lucru. Acum, strungarul poate prelucra într-o oră peste 40 de arbori cu cîte patru trepte.

Descrierea noului dispozitiv și schițele lui ce află în albumul pe care l-a editat V. K. Seminski în colaborare cu I. A. Kunkin și I. P. Soldov. Aceasta este a treia carte tipărită de vestitul strungar din Kiev.

